

[Fritze Teisen.]

disse Menneskers Liv senere havde formet sig, og om Loven virkelig havde virket til Gavn for den enkelte og til Gavn for Samfundet. Jeg tror, det vil være af Interesse for Rigsdagens Medlemmer om ikke alt for mange Aar at blive bekendt med de Erfaringer, man da vil have indhøstet, og jeg vil henstille til den højtærede Socialminister at give Tilsagn om, at vi til sin Tid faar en Beretning af den nævnte Art. En saadan Beretning vil, hvis man inden for de enkelte Partier mener, at man maaske er kommet længere ud end ønskeligt, kunne give Anledning til Lovforslag om Ændringer paa dette Omraade, Lovforslag, som ellers vanskeligt vilde kunne fremkomme, fordi man ikke har det fornødne Kendskab til Forholdene, og viser det sig paa den anden Side, at Erfaringerne har været gunstige, ja, saa vil det kun kunne bestyrke den højtærede Socialminister i de Betragtninger, som Ministeren allerede har fremført. Jeg henstiller, at der i hvert Fald gives Nævnet Tilhold om i Begyndelsen, til man høster nærmere Erfaringer, at være i nogen Grad varsom med Anvendelse af Loven.

Med disse Bemærkninger kan jeg efter Omstændighederne paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Rasmussen (Hvolbæk): De Foranstaltninger angaaende Forsorg for de aandssvage, som Lovforslaget gaar ud paa, kan vi fra vor Side fuldt ud tiltræde. Det mest bemærkelsesværdige ved dette Lovforslag er, at det tilsigter at formindske Antallet af aandssvage. Det er et Formaal, jeg synes man maa kunne samles om, og skal det Maal naas, er den bedste Vej sikkert den, som er anvist i Lovforslaget. Det sagkyndige Nævn, der ifølge § 7 skal oprettes, vil jo give fuld Sikkerhed for, at Loven bliver ført ud i Livet paa en saadan Maade, at der ikke bliver Tale om Misbrug. Forhaabentlig vil det foreliggende Lovforslag snarest muligt blive ophøjet til Lov, og jeg skal anbefale det paa det bedste.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker samtlige ærede Ordførere for deres Tilslutning til Lovforslaget og skal kun gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der blev fremsat af det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Fritze Teisen).

Dette ærede Medlem fremhævede, hvad der er rigtigt, at der i adskillige Kredse er Tvivl om, hvorvidt Hensynet til Samfundet eller til Individet selv berettiger til

en Lovgivning af denne Karakter. Det ærede Medlem imødegik dog selv Invendingerne, og jeg kan slutte mig til denne Imødegaaelse med den Tilføjelse, at Hovedgrunden for mig til at ønske at gaa videre, ud over hvad jeg allerede har nævnt i min Forelæggelsestale, er Hensynet til den Skæbne, de Børn har Udsigt til, som de aandssvage ukontrolleret sætter i Verden. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem, som jo har omfattende sociale Interesser, ogsaa har studeret en Del Racehygiejne og Erfaringerne andetsteds fra og ved, i hvilken ganske uhyggelig Udstrækning ikke alene det offentlige Udgifter forøges, men Lidelserne i denne Verden forøges ved de aandssvages ukontrollerede Børneavl. De af os, som har været beskæftiget ved et større Forsørgelsesvæsen, ved jo, at det slet ikke hører til Sjældenhederne, at en endog lettere aandssvag Kvinde sætter 6—7—8—9—10 Børn i Verden, og rent bortset fra, hvilke mægtige Udgifter dette i det lange Løb betyder for det offentlige, hvilken Skæbne beredes der saa ikke disse Børn? Det er det, jeg lægger Hovedvægten paa. Det er ikke et eller andet abstrakt Samfundshensyn eller Hensynet til Individet selv, nej, det er Hensynet til at undgaa den Inhumanitet, som det i Virkeligheden er at vise en for stor Humanitet over for det nuværende Slægtled, Humanitet over for de levende, men Inhumanitet over for de ufødte.

Det ærede Medlem sagde dernæst, at man manglede Erfaringer for, hvilke Følger for Individet Sterilisering har. Det tror jeg ikke, man kan sige. I de senere Aar har jeg ikke haft Tid til at studere det særligt, men i tidligere Tid, for en halv Snes Aar siden, da mine Kaar i Samfundet var gunstigere i Retning af Fritid, studerede jeg baade den schweiziske og navnlig den amerikanske Racehygiejnelovgivning. Alleerede dengang var man klar over, at for de allerfleste, jeg kan sige næsten alle, der var blevet steriliseret, føltes det som en Lettelse senere hen. Nu var det jo Mennesker, hvis seksuelle Liv var abnormt, og der er maaske derfor ikke noget mærkeligt i, at Steriliseringen føltes som en Lettelse efterhaanden, i hvert Fald naar den foretoges i en ikke for sen Alder — naturligvis gjaldt det i endnu højere Grad Kastration end Sterilisation —, men netop med Hensyn til de aandssvage gælder det, at de, der her vil være Tale om, gennemgaaende har et abnormt Driftsliv. Jeg nærer derfor ikke Tvivl om, at hvis der overhovedet opnaas nogen Virkninger, vil det